

det jo af disse, at der ingenlunde nu kan siges at være indtraadt en saadan almindelig Pristigning, at man kan betegne de høje Priser, der fandtes i de første Aar af Galosjerberne, som værende blevene konstante. Væde Medlemmer, som have læst Betænkningen over Lønningslovsforslaget for Lovdæfnet igjennem, ville jo erindre, at, medens i Femaaret 1870—75 Gjennemsnittet af, hvad en Mand brugte til Fødemidler, Brændsel, Belysning og Renlighed, beløb sig til 313 Kr. 29 Ore, beløb de sig i Aaret 1879 kun til 285 Kr. 20 Ore. Disse 285 Kr. 20 Ore er den laveste af de Sæiser, der findes opførte i Skrivelsen, med Undtagelse af Sæiser for Aaaret 1860—69. Altsaa Aaret 1879 staar som et af de billigste Aar med Hensyn til disse Fornødenheder i den Tid, vi her have med at gjøre. Nu er der ganste vist til disse Oplysninger føiet en almindelig Besvarelse med Hensyn til, hvor høje Priserne kunne være paa en anden Gruppe af Livsfornødenheder, nemlig Husleie, Klæder, Fodtøj, Følkelsen og Bohave; men der findes ingen statistiske Oplysninger herom, men kun et almindeligt Skjøn om, at disse Fornødenheder ganste vist ikke ere saa dyre som for nogle Aar tilbage, men at de heller ikke ere saa billige som for noget længere tilbage, og deraf slutter man sig saa til et Resultat, som jeg ikke kan tillægge nogen Betydning, thi saadanne almindelige Angivelser kunne vi ikke bygge paa. Det, vi her maa bygge paa, er altsaa de Talstørrelser, her foreligge, og de vise, at der ingen Dyrtid er, og at det altsaa ikke kan bringes som konstateret, at der er Dyrtid i nogenformhelst Forstand. Det Forslag, her foreligger, fremtræder imidlertid heller ikke som et Dyrtidstillægsforslag, men simpelthen som et Lønningsforlag, som et Stykke Lønningslovsforslag, og som saadant maa det behandles. Nu er der allerede af det ærede Medlem (Løuber), der talte for de Indbringingsforslag, som jeg er Medforslagsstiller af, gjort opmærksom paa, at vi her staa overfor et Lovforslag, der rimeligvis vilde præjudicere de foreliggende Lønningslovsforslag. Jeg ser ikke rettere end, at det er fuldstændig rigtigt; det vilde være mærkværdigt, om de Udtalelser, der ere anførte derimod, virkelig skulde kunne overbevise Noget. Der er sagt, at man præjudicerer ikke Lønningslovsforslagene, forsaavidt man meget vel kan give de lavere Lønne Noget og vedblive at beholde en friere Stilling med Hensyn til de store principielle Spørgsmaal i de andre Lønningslove. Ja, det kan gjerne være; men jeg vil spørge, om Noget virkelig tror, at et Thing, der ønsker at sætte sin Mening igjennem ikke alene med Hensyn til Lønningslovsloven i det Hele taget, men ogsaa med Hensyn til Reformer paa Embedsvoefenets Omraade, Reformer, som der ingen lettere Udgang er til at sætte igjennem end netop den, Revisionen af Lønningslovene frembyder, kan forsvare at gaa den Vej, at give efter i det

Punkt, hvor Trangen er haardest og saa beholde tilbage sin Forhandlingsfrihed om de Punkter, hvor Trangen er mindst haard. Man maa jo huse, at hele dette Spørgsmaal, om Embedsmændene skulle have Dyrtidstillæg eller ei, er langt mindre et Sentimentalitetsspørgsmaal, end et Interessespørgsmaal for den Regjering, der fremsætter Forslag derom. Det er en Følge af, at man her saa ofte har talt om en Trang, der var tilstede paa Grund af Dyrtid, at man er kommen til at se paa Spørgsmaalet saaledes, som om det var dette Thing, der havde Ansvar for, om mulig en eller anden Embedsmand kunde have for Lidt. Saaledes er Forholdet ingenlunde. Det er Regjeringen, der bør have hele Ansvar for det; det er Regjeringen, der har at sørge for sine Embedsmænd, at de ere ordentlig lønede, sørge for at sætte de Love igjennem, som ere nødvendige, for at Embedsmændene ikke skulle trænge. Det er aldrig bleve bestridt fra nogen Side her i Thinget. Nu gaa vi hen og gjøre en Regjering, om hvilken vi ikke have allerringeste Grund til at tro, at den staa paa samme Betragtning af Lønningsforholdene og Embedsvoefenets Reform som vi, den meget store Tjeneste, at tilbyde den at afhjælpe det føleligste Savn paa dette Omraade, og saa tro vi, naar der ikke er Andet tilbage end de mindre følelige Savn, at vi saa kunne sætte vor Mening igjennem der. Det er der ikke den ringeste Udsigt til. Folkethinget har kun eet Middel, hvorigjennem det nogenlunde kan hævede sin Stilling, og naar det vil bruge det med Konsekvents og en lille Smule Udholdenhed, vilde det ikke være Folkethinget vanstelig at paatrykke Lovgivningsværket, Administrationen, et ganste andet Stempel; det er det, at Folkethinget, hvor det kan, siger Nei, hvor Andre sige Ja, hvor disse Andre ville have et Ja; men at Folkethinget nu siger Ja til det, som de Andre ønske, og saa lader disse sige Nei til det, Folkethinget ønsker, det er en Fremgangsmaade, hvorved Thinget efterhaanden vil sætte al sin Indflydelse overstyr. Det vil vistnok vise sig, at vi nu ere paa Vej til med Hensyn til Lønningsforholdene at gjøre en lignende Sentimentalitet, idet der synes i Thinget at være kommet en Stemning for at give efter paa dette Omraade med Hensyn til det, der ligger os nærmest paa Sinde, og saa træste os med, at der derefter mulig vil blive taget Hensyn til os med Hensyn til det, der bliver tilovers. Efter de Erfaringer, vi have haft, er jeg fuldstændig overbevist om, at der saa intet Hensyn vil blive taget til os. Det, der imidlertid for mig er noget af det Interessanteste ved dette Forslag, er det Forhold, der er mellem dette Forslag og den vedtagne Finantslov, og paa den anden Side Folkethingets Stilling for nogle Aar tilbage. Væde Medlemmer ville erindre, at for nogle Aar tilbage, i 1873—74, blev der ligeledes forelagt Thinget et saadant særligt Forslag til Lønningsforbedring, men